

Slovenské TOP
Krimi

TOMÁŠ
HLAVÁČ

ZAPRÁŠENÉ DUŠE

ZAPRÁŠENÉ DUŠE

TOMÁŠ HLAVÁČ

ZAPRÁŠENÉ
DUŠE

slovart

Vydanie tejto knihy podporila

Text © Tomáš Hlaváč 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2013

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1093-1

Venujem ocovi.

Smrtonosné slnko pražilo na bezoblačnej oblohe už desiaty deň. Rozpálené Mesto plné smogu, hluku a špiny sa prepadalo do zúfalstva. Bolo v tom čosi démonické, ako horúčava ovplyvňovala správanie ľudí. Počet násilných činov sa zdvojnásobil a stále stúpala. Ľudia besneli, starci a stareny kapali spolu s muchami. V Meste prepukalo šialenstvo.

Sally si pre seba hmkala pesničku. Nežná uspávan-ka akosi nechcela zníeť v špinavej kutici s výhľadom na slum. No bola to jej jediná spomienka na matku, kým ešte žila. Na časy, keď city neboli zabudnuté a sny a túžby sa nezdali také márne.

Na posteli sedelo predčasne dospelé dievča. Pred časom chcelo spievať svojej dcérke uspávan-ky, no okolnosti sa vyvinuli inak. Nanešťastie už zabudla. Život jej teraz naplňa niečo iné. Zdvihla ruku a otvorenou dlaňou zvirila malátny vzduch. Rotujúci vír stiahol zlatý dážď prachu k zemi.

Prestala hmkat a pristúpila k oknu. Oranžové zapadajúce slnko presvietilo zaprášené sklo a toto neuveriteľne smutné miesto, sivá miestnosť s rozhegánym

kreslom a špinavou posteľou, zrazu nádherne zažiarilo. Priam sa kúpalo v nadpozemskej žiare. Každé zrníčko prachu sa premenilo na ligotavý odraz, každý predmet akoby zmenil rozmer. Škaredosť vecí na chvíľu zmizla.

Stála tam a prekvapene nasávala teplo lásky. Bolo to niečo nové, zvláštny pocit, silnejší ešte nikdy nezažila. Zrazu si uvedomila, že niečo také jej mohlo úplne zmeniť život. Ľutovala svoju premárnenú šancu na šťastie. Bola to chyba, nevzoprieť sa a kašľať na všetko ostatné.

Prinútila sa pozerať do žeravého kotúča. V hlave jej bežali spomienky jedna cez druhú, skladali pochmúrnú minulosť. Začala na periférii nejakého zaprášeného mestčka v rodine profesionálneho vojaka a servírky. Žiadna výhra v lotérii to nebola. Neustále sa sťahovali s otcovou jednotkou po vojenských základniach. Rodičia trčali v práci od rána do večera, aby z mizerných platov uživili rodinu. Keď sa náhodou doma stretli, stihli sa iba hádať a odporne si nadávať. Idylický domov nezažila. OK, to sa stáva, čo už. Nejakو sa cez to preniesla. Nikdy sa nesťažovala. Nikdy. Ani keď po pár rokoch mama podľahla rakovine a otca prepustili z práce. Vrátili sa domov. Otec vraj potreboval osamote premýšľať. Rozmýšľal s fľašou v ruke tak intenzívne, že na iné nemal čas. Išlo to s ním z kopca pekne rýchlo. Na jeho problémy doplatila zase ona. Ale nesťažovala sa. Nie, nikdy sa nesťažovala.

Slnko zapadalo. Cítila, ako slabne jeho sila a aj emócie v jej vnútri. Už bolo vidno iba polovicu kotúča a po chvíli zachytila oslepenými očami posledný lúč. Svet potemnel. Všetko sa stratilo. Jednu vec však vedela naisto. Už sa nemôže vrátiť. Už ani nechce. Teraz už nie. Je neskoro. Zotmelo sa.

Už vtedy dávno, keď som prvýkrát nepovedala nie, bolo rozhodnuté. Potom som už nemohla hovoriť nie, aj keď som

*chcela. Ale teraz, teraz môžem všetkým vykričať do tváre svo-
je NIE, hoci to nikoho nezaujíma. Už toho všetkého bolo dosť.
Celý život mám za sebou. Celé životy. Skurvene dlhé živo-
ty. Posledné roky... Každý vydal za desať. Prečo som neda-
la šancu tomu dobrému v sebe? Všetko mohlo byť úplne iné.
Tak prečo nebolo? Prečo?*

Chcela plakať, ale oči nemohli. Boli suché ako prach vo
vzduchu. Ešte v nich cítila žiaru slnka, no zreničky sa už
prispôsobili tme. Zaliali celú dúhovku svojou černotou.

*Dnes večer ma prídeš potešiť. Dnes večer naša láska roz-
kvitne. Chcel si ma zachrániť, viem. Už vtedy dávno. Sú to
svetelné roky, čo si prvýkrát prišiel. Vtedy som to nepochop-
pila. Vôbec nič som nechápala. Snívala som svoj endorfínový
sen podporený všetkými možnými chemickými prostriedka-
mi. A teraz som milióny rokov ďaleko od minulosti, ktorá ešte
dávala šancu. Endorfíny zmizli ako moja sebaúcta.*

Sadla si na posteľ a hlavu položila do dlaní.

*Posledné mesiace si ma učil pochopiť celú moju úbohú exis-
tenciu. Viem, robil si to pre mňa. Priamo do žíl som si napum-
povala tvoju múdrosť. Priamo do krvi som si vtlačila predsta-
vu o svojej vine. Ach áno, môj milý, viem. A dnes to pochopím
ešte viac. Obsiahnem celú existenciu a budem za ňu pykať
na veky vekov. Zvlášťne, túžim po tom viac, ako po koneč-
nom bytí na tomto svete. Ale nezmriem kvôli tebe, ale kvôli
sebe. Toľko som už pochopila. Chcem si odpýkať svoju vinu.
A od teba chcem iba odpustenie, že som ťa kedy milovala.*

Zdvihla hlavu a zahľadela sa zasneným pohľadom
z okna na pásik zvyškového svetla nad horami. Vstala,
pomaly sa obrátila a začala hľadať ihlu.

*

Stál pred zrkadlom, predchnutý tichým utrpením. Pozeral si do očí. Horela v nich žiara. Zase sa všetko vrátilo. Spomienky na minulosť spojené s pohlcovaním ničotou. Otváral ústa, ale hlas znel iba v jeho hlave.

Tak ľahko sa zabúda na jej nástočivosť. A pritom putuje so mnou celý život. Zvykol som si cítiť jej pulz vo mne. Každým tepom srdca mi spôsobuje muky. Od príjemného žiaľu až po neznesiteľné drásanie. Tak ako to mám rád. Dovolila mi pochopiť podstatu mojej bezvýznamnosti.

Zapichol pohľad do svojich očí. Oheň prekryl sivý povlak, akoby prach, skrývajúci pohnútky.

Prezradím vám tajomstvo. Bolesť lieči. Ale len tých, ktorí ju dokážu prijať. Možno sa vaše vzájomné cesty rozídu. Ale vždy len do času. Ona sa vždy vráti. Jej úprimnosť je odzbrojujúca. Odkryje silu i slabosť. Ukáže cestu. Toto moje malé zistenie si nenechám pre seba. Prebudím ju vo vás. Empatiu s bolesťou druhých. Oslobodíte sa od vlastnej a pochopíte hodnotu bolesti, ktorú ste spôsobili druhým. A možno si vymôžete odpustenie. Možno pochopíte, o čo sa snažím. Ale skôr si myslím, že vôbec nič nepochopíte.

*

Hluk nízko prelietavajúceho lietadla, s vysunutým podvozkom pripraveným za pár minút pristáť, prehlušilo prichádzajúce auto. Kyslými dažďami, vyrúbanými stromami i eróziou zničené pohorie sa týčilo nad zanedbaným údolím na periférii Mesta ako príznak. Jeho pieskovcový prach sa už desiatky rokov miešal s popol-

čekom vypúšťaným z neďalekej fabríky. Aj domy pokrýval tento zvláštny prach. Ľudia obývajúci zostarnuté vežiaky sa neodlišovali. Prach mali vrastený do tiel a duší.

Neoznačené auto s blikajúcim policajným majákom zastalo pred ošarpaným obytným blokom, ktorý mal svoje najlepšie časy dávno za sebou. Niesol neklamné znaky rokov nezáujmu a morálneho zastarania. Dom bol unavený a smutný z toho, čo videl a musel zniesť. Bol to jednoducho pelech pre najnižšie vrstvy, ktorým už dávno na ničom nezáležalo. Nielen na ňom. Okolo blikali majáky ďalších troch policajných áut.

Majiteľ a domovník v jednej osobe vyzeral ako súčasť zariadenia. Neoholený, strapatý chlap neurčitého veku s veľkým ovísajúcim bruchom privítal detektívov Trevora Slatera s kolegom Tomom Evansom odgrgnutím a pivom v opuchnutej, nezdravo červenej ruke. Biele tielko, cez ktoré presvitali čierne chlpy, bolo masťné a špinavé ako jeho zostarnutá, vyžitá tvár. Zazeral na nich mútnym pohľadom opilca.

„Hmmm,“ kývol im a ukázal na schody. „Je u seba na druhom poschodí.“

Trevor šiel prvý. Opatrne stúpал po prekvapivo čistých dobitých schodoch, vyhýbal sa odchádzajúcim technikom a fotografovi, ktorí už skončili svoju prácu. Všetci boli neprirodzene bledí, to však patrilo k ich práci. Každý si sám v sebe niesol bremeno obrazov, ktoré museli pozorovať deň čo deň a znenazdajky sa im bolestivo vynárali v snoch.

Zrazu sa ocitol v prenajatom byte alebo skôr kobke, ako si dodal v duchu pri pohľade na prázdnu strosť predsiene. V prítomí ho zachvátila nepochopiteľná nervozita. Ako malý chlapec vystrašený kedysi dávno v neznámej tme, sám s tlčúcim srdcom, aj teraz rýchlo zamieril k svetlu v ďalšej miestnosti. Prenikalo cez

pootvorené okno bez záclony, mdlo a slabo, akoby vyčkávalo. Čakalo na odvahu odkryť zlo.

Vstúpil do izby a zrazu mal pocit, že všetko okolo neho vybuchlo. Explózia nepričítnej žiary ho oslepila a prebodla mu rozšírené zreničky ihlicami lúčov. Nevidel nič, iba ním prenikol pocit ostrý ako nôž. Kým si stihol čokoľvek iné uvedomiť, zakopol a narazil.

Bola to ONA. Vídaval ju často. Vystupovala v jeho najdesivejších delíriách tremens. Takto si vždy, keď sa spotený preberal, predstavoval smrť. No nebol to koniec. V tejto chvíli to ešte nevedel, ale bol to iba začiatok konca.

Stuhnuté dievčenské telo ležalo na posteli. Trevor nie prvý a zrejme ani posledný raz zízal na čiernu dieru zvrátenosti ľudskej duše. Pracoval na oddelení vrážd dvadsaťtri rokov. Videl páchnuce zvyšky tiel rozožraté odporným vypaseným hmyzom, telá rozpustené do podoby rôsolu v kyseline, údy neľútostne rozsekané na kúsky, jednotlivé vnútornosti, mozog na kašu. Všetky možné nechutnosti, aké sa dajú aj nedajú predstaviť. Videl veci, ktoré nechcel, ale musel vidieť. Bola to jeho práca a on ju robil. Niekedy aj dobre. Sú veci, ktoré sa dajú zvládnuť, naučil sa to. Každú chvíľu prepadne nejakého magora pocit výnimočnosti a niekoho odbachne. Je to opakujúci sa vzorec správania, plný predpovedateľných faktov. Mení sa len prostredie, protagonisti a príbeh. No tu bolo niečo inak. Nebolo to len mŕtvolou, ale i dusivou atmosférou. Diali sa tu veci, ktoré naňho doľahli ako kameň. Bytostne a celou svojou dušou cítil prítomnosť absolútneho zla vyvierajúceho z prázdnoty skazeného srdca. Bol tu diabol a bol tu stále. Lietal ako muchy okolo a sadal na všetko spolu s prachom.

„Preboha,“ vypadlo z neho mimovoľne.

Mŕtve telo ležalo na pokrčenej mokvajúcej plachte, zahalené červeňou. Jeho nehybnosť bola dokonalou stuh-

nutosťou figuríny. Prázdna tvár bez pohľadu. Oči mŕtvo zakalené a zaliate krvou. Krv bola všade, aj na strope nad posteľou. Musel to byť poriadny tlak. Tisíce kvapiek sa ligotali v lúčoch slnka. Teplá od dusna v miestnosti, stále trochu vlhká, tmavočervená a lepkavá. Mŕtvola nalakovaná od hlavy po päty vlastnou krvou.

Striaslo ho. Poslal zúboženého policajta strážiaceho pozostatky preč a pustil sa do obhliadky izby. Bol rýchlo hotový, lebo v miestnosti bola iba posteľ a toaletný stolík. Bez veľkého dôvtipu mu došlo, že to bola feťáčka živiaca sa predajom svojho tela. Primálo na snahu ďalej žiť. Primálo na akúkoľvek malú nádej. Ale toto nevyzeralo ako samovražda. Posteľ bola miestom vykrvácania, možno i smrti. Dlážka naľavo od postele bola čistá na mieste, kde niekto stál. Niekto, koho musela zasiahnuť sprška krvi. Zo zamyslenia ho vytrhol hlučný príchod koronera. Bodro pozdravil a veselo prehodil:

„To máme dnes ale pekné počasie. Vďaka bohu za každý slnkom prežiarovaný deň. Aj práca mi potom ide lepšie od ruky,“ zachechtal sa.

Trevor sa rozhodol poslať Toma pátrať po svedkoch a vyspovedať ostatné podnájomníčky. On zostal v miestnosti a zamyslene sa prechádzal. Nechcel rušiť koronera pri práci a pristúpil k oknu. Poludňajšie slnko posielalo na zem dávky smrtiaceho tepla. Nové a nové závaný horúčavy sa valili do izby bez klimatizácie. Pach krvi bol neznesiteľný. Trevor pozoroval vymretú ulicu a vlniaci sa vzduch. Nedá sa dýchať, všetci sú zalezení. Obchody sa rozprúdia až večer. Vtom jeho pozornosť upútal pohyb svetelného bodu na stene náprotivného vežiaka. Niekto nad ním asi otváral okno. Zhypnotizovane sledoval odrazené svetlo putujúce po múre a desiatkach okien. Niekde na treťom poschodí ho zastavila ďalšia odrazná plocha. Odraz slnka pichol Trevora do očí.

Uprene sa zahľadel tým smerom. Míhol sa tam človek. Zase okolo obsmrdajú. Akoby tu nebola násilná smrť na dennom poriadku. Spýtavo sa obrátil ku koronerovi.

„Kým patológ neurobí pitvu, nemáme stopercentnú istotu. Zomrela v noci, pravdepodobne po polnoci. Vidím na tele okolo tridsať bodných rán, minimálne jedna priamo v srdci. V podstate jasné vykrvácanie, ak pitva nepovie niečo iné,“ znela opatrná odpoveď. Ani slovo kto a prečo. To najhoršie zostane na mňa.

Rezignovane kývol špecialistom, že môžu začať triediť stopy. Vonku už čakali dvaja zriadení od koronera na telo. Nechcel sa pozerieť, ako ho budú baliť a zišiel pomaly na prízemie. Musel položiť niekoľko otázok domovníkovi. Tučný chlap sedel rozvalený v kresle, s pivom v ruke pozeral baseball. Trevor si znechutene všimol, že mu z trenírok vytrčia pohlavie. Podišiel k televízoru a vypol ho.

„Doriti, čo... Čo si to dovoľujete?“ vyskočil tučniak. „Nie ste u seba na *fízlárni*!“

Trevor sotil brucháča späť do kresla a precedil cez zuby:

„Dobre ma počúvaj, Rivera. Do mňa nebudeš skákať ako do svojich kuriev! Vyšetrujem tu vraždu a ty mi budeš vo všetkom vychádzať v ústrety. Aj keby som si chcel dať od teba vyhuliť brko. Chápeš?“

Sklonil sa k nemu, tvár priložil k jeho tvári a zlovestne sa spýtal:

„Alebo chceš, aby sa niekto začal zaujímať o chlapíka, čo dohadzuje mladunké dievčatká na štrich? Časy sa menia, Rivera. Už nie si taký dôležitý ako pri procese s Rodinou pred desiatimi rokmi. Program ochrany svedkov má bohužiaľ trhliny a určité informácie majú ohromnú cenu. Tvoje malé špinavé šťastie visí na tom, ako mi budeš vychádzať v ústrety. Inak sa môže stať, že

Rodina dostane informáciu, po ktorej už dlho túži. Adresu tej krysy, ktorá ich zradila...”

Rivera veľmi rýchlo pochopil svoju úlohu. Trevor pocítil charakteristický pach strachu a vedel, že vyhral. Rivera bol už na prvý pohľad slaboch, ktorý sa na majiteľa nájomného domu a príležitostného pasáka vypracoval väčšími či menšími svinstvami, udavačstvom, vydieraním a natáčaním pornofilmov najtvrdšieho rangu. Žil v utajení, kvôli svedectvu, inak by sedel dlhé roky. Hnusná úlisná udavačská sviňa. Chlap začal prestrašene zavýjať. Celý svet je k nemu zlý. Odstrkovaný chudáčik bitý silnejšími, rinulo sa zo zamastenej huby.

Trevor mu vrazil, aby prestal blabotať. Hnusil sa mu. Svojou špinavou masťotou, ovisnutým chlpatým bruchom, tým, že každá nájomníčka musí byť povolná. Ak by odmietli, vyhodil by ich jednu po druhej. Inak by ho odmietli všetky. Ale nemali na výber, opakovala každá. Bolo im vlastne dobre. Dievčatám, ktoré príliš neskoro pochopili, že to už nie je hra. Rivera sa tým ani netajil. Dôsledne uplatňoval životnú pravdu: silnejší ovláda slabšieho. Tentoraz bol silnejší on.

„Spolupracujem, šéfko, vidíte?“ utieral si rozrazenú peru. „Hovorím vám šebro, čo viem. Šak neviem o nej takmer nič. Ani nechcem. Povedala mi, že je Sally. No a ja som sa jej na nič nepýtal. Platila pravidelne a načas,“ pri spomienke sa zlomyseľne uškrnul. „Niekedy si vodila chlapov k sebe, inokedy chodila za nimi do nejakého baru. Nestarám sa. Ibaže včera večer...”

„Ibaže včera večer si sa stal iným človekom,“ prerušil ho Trevor. „Rozhodol si sa byť lepším. Chcel si jej pomôcť. Tak si ju nechal pichnúť si dávku, poriadne si si užil a splnil svoje úchylnosti. Už sa jej nechcelo žiť a ty si jej pomohol. Nezvládala sama seba a ty si jej ponúkol riešenie.“

Trevor si posmešne premeriaval utrápeného Riveru. Vedel, že nemá toľko invencie, aby to uskutočnil.

„Robíte si zo mňa srandu, há? Prisahám, hovorím pravdu. Nestaral som sa o ňu. Nezaujímal ma. Jedna z mnohých. Takých mám na každý prst päť. Čo by som mal z jej smrti? Len účty, ktoré by som musel platiť ja. Hej, včera večer ju navštívil nejaký chlap. Nevidel som mu do tváre, vlastne bola náhoda, že som ho vôbec stretol. Išiel som si do kiosku kúpiť pivo. Vyšiel som z bytu do tmavej chodby, oči ešte oslepené, keď do mňa niekto vrazil. Chcel som ho odstrčiť, ale prešmykol sa okolo mňa, a kým som mu vynadal, už bol na schodoch. Mávol som rukou, asi má niekto v gatiach naponáhlo. Rozumieme si, né?“ spiklecky mrkol na Trevora. „Asi bol nadržaný, hehe.“

Trevor sa nezasmial. Vytriasol z balíčka cigarety a zapálil si.

„Kúpil som si dva kartóny, bol to vydarený večer. V telke dávali tú šou s tým oným, jak sa volá, s Carsonom. Tak som sa chechtal, až som na seba vylial pivo. A keď začal rozprávať tie svoje frky! Skoro som sa pošťal od rehotu. To vám musím vyprávať!“

Trevor mal sto chutí mu znova vraziť, ale ovládol sa. Trikrát si pomaly potiahol a pozoroval vyfukovaný dym presvietený prebleskujúcim svetlom.

„Ako vyzeral?“

Rivera prerušený uprostred monológu náhle zmĺkol a zatváril sa urazene. Opatrne prehovoril: „Nemám šajnu. Videl som ho odzadu a bola tma.“

„Ale, ale, inokedy taký všímavý Rivera nevidel vôbec nič? Nemám šajnu? S takými inštinktmí by si v tejto špinavej brandži tak dlho neprežil,“ posmešne napodoboval jeho prízvuk. Už mal dosť toho jeho neviem, nechcem, nemôžem. Začal zvažovať, že bude musieť dať tomu prasaťu lekcii.

Trevor poznal hodnotu bolesti. Jej význam spočíval v prekonaní vôle, akokoľvek silnej. Každý má svoju hranicu. Za desaťročia praxe detektíva sa naučil, že ľudské telo má množstvo citlivých miest a bolesť má milióny od tieňov. Spôsobíť nepríjemné pocity, nevoľnosť alebo bezvedomie je veľmi ľahké a rýchlo každého presvedčí o vážnosti vašich úmyslov. Napadlo mu, či by nemal rozpučiť to mľandravé pohlavie odhaľujúce svoj tvar spoza trenírok rozvaleného Riveru. To by mu iste rozviazalo jazyk.

Zrazu si uvedomil, že hlasy, šum a myšlienky niekde odviazo, hoci Rivera neprestal rozprávať. Oslepil ho záblesk slnka odrazený od jeho zlatého zuba. Zvláštne, že si ho predtým nevšimol. Ešte stále mal v hlave uviaznutú myšlienku o bolesti, ale prekryla ju akási nástojčivosť. Zrazu boli sami, náhlým tichom izolovaní od okolia. Akoby náhle existovali iba oni dvaja. Rivera mu chcel niečo prezradiť. Vlastne už ani nerozprával, šepkal, hoci nehýbal perami. Iba sa na neho díval. Šepkal v jeho mozgu. Trevora prudko rozbolela hlava. Nechcel to počúvať, bránil sa tej bolesti. No musel si to vypočuť do konca, musel si vypočuť celú pravdu, o ktorú nestál.

Nikdy som nechcel mať decká. Nepotrebujem nenávisťných faganov, aby ma súdili za moje poklesky. Viem, kto som, čo som a prečo som hovado. Tiež som mal fotra a nenávidel ho, každý deň, každucký deň, keď rúcal moje ideály jeden po druhom. Sám som si vtedy prisahal, že žiadnych pankhartov neurobím, lebo by z nich vyrástli hovadá, ako som ja. Furt by si namýšľali, že sú lepší ako ja. Iní a lepší. Mne to žiaden pankhart nevykričí do očí. Kurvy sa neodvážia. Sú rady, že sa o ne starám. Čisté ihly, kvalitný fet, slušné bývanie, lekár každý mesiac a sem-tam nejaký džob. Žiadne otázky. Ach, ako sú len rady. A to od nich chcem len nájomné a trochu nehy, niekedy ani to nie. Čo asi môže chcieť impotentný osamelý

chlap po dvoch infarktoch a neustále žijúci v smrteľnom strachu, že ho objavia istí ľudia. V rámci možnosti si užiť svoj končiaci život. Môj brat bol jediný, kto mi kedy pomáhal, keď to ešte malo zmysel. Už skapal, chudák, v bolestiach na rakovinu, ale je tu jeho dcéra. Nevie o mne, ale ja viem o nej. Nechcem, aby o mne vedela. Načo? Strýko, ktorý si vydržia-va brloh s kurvičkami, nie je najlepšia istota pri výchove. Ale bankový účet s pravidelnou rentou jej pri univerzitných štúdiách pomôže. A môže si myslieť, že sa o ňu otec dobre postaral. Áno, z mojich dievčat už nič nebude, tak nech sa aspoň ich beznádej pretaví do nádeje pre ňu.

Trevorovi prišlo náhle nevoľno. Potreboval sa na-
dýchnuť. Hlasy, šum a myšlienky sa vrátili. Sedel tu Ri-
vera, zase s tým svojím mastným zarasteným pupkom
a blabotajúcou hubou s vulgárnym zlatým zubom. Ale
niečo sa zmenilo. Rivera mu uprene hľadel do očí. Ako-
by v nich videl svoj odraz. Seba. Už to nebolo také jed-
noduché a jasné ako pred chvíľou. Nemalo zmysel po-
kračovať. Cigareta mu dohárala v prstoch. Niečo viselo
vo vzduchu a pre neho to neveštilo nič dobré. Niečo sa
deje a on nechápal, čo a prečo. Čo bude nasledovať?

Rivera prekvapene pozoroval, ako pred chvíľou ešte
nenávisťne dorážajúci poliš náhle zbledol, vytackal sa
von a nechal ho samého s nedopovedanou vetou plnou
výhovoriek. Dočerta, ani si od neho nestihol vyžobrať
sľub, aby ho neprezradil Rodine.

Trevorovi sa zdalo, že sa plazí púšťou. Slnko naňho
zosielalo démonickú páľavu vysušajúcu podnebie. Cí-
til prach tohto depresívneho miesta. Piesok rozodieral
kožu, rany sa jatrili, krv mokvala. Pravda ho vláčila svo-
jimi nezmyselnými cestami a odhaľovala zákutia, o kto-
rých nemal ani tušenia. Videl sa padať pod jej ťarchou,
obnaženého, unaveného, zoslabnutého. Samého so se-

bou a svojou minulosťou. Chcel sa dostať k podstate toho všetkého, keď mu niekto položil ruku na plece. Akoby ho vytrhli zo živého sna. Otvoril oči. Slnko mu do nich okamžite vrazilo dýku. Hlava išla explodovať od neznesiteľného tlaku a bolesti. Ležal na zemi pred vchodom do domu. Krvácal z nosa.

„Ste v poriadku, nemám zavolať lekára?“ nad ležiacim Trevorom sa skláňal nejaký chlap. „Vy ste ten vyšetrovateľ?“

Ani nečakal na odpoveď a zrýchlene spustil: „Bývam naproti. Mám nejaké informácie, o ktoré by som sa rád podelil.“

Trevor sa pozviechal zo zeme, hoci mal pocit, že mal možno zostať ležať. Nejaké nutkanie v ňom mu navrávalo, že urobil veľkú chybu, keď vstal. Utriel si nos. Už zase mu tiekla krv? V poslednom čase nejako často. Chvíľu sa rozpomätával, ako sa sem dostal. Aha, kľádol otázky tomu smradovi Riverovi. Ale ako sa dostal von? Asi už mal dosť jeho smradu a klamstiev.

Premeral si chlapa, čo ho oslovil. Mlel hubou ako mlynčekom.

„Ráno som sa zobudil. Rád pozorujem východ slnka. Som totiž umelec a slnko mi dodáva energiu. Ale chcete počuť asi niečo iné. Totiž, okná naproti bývajú zavreté. Aspoň ráno, kým slnko napoludnie nezačne do nich pražiť. Práve preto mi hneď padol pohľad na jej otvorené okno. Ležala na posteli, čo nebolo neobvyklé, ale tá krv... Došlo mi, že asi nebude v poriadku. Hneď som volal pohotovosť. Prišli policajné autá, ale nechcel som sa unáhliť a vykecávať to každému polišo... teda policajtovi,“ vykladal nesúvisle.

Nervózne prešľapoval na mieste a sťahoval žuvacie svaly. Trevor mu nevidel na zreničky, ale stavil by sa, že sú rozšírené.